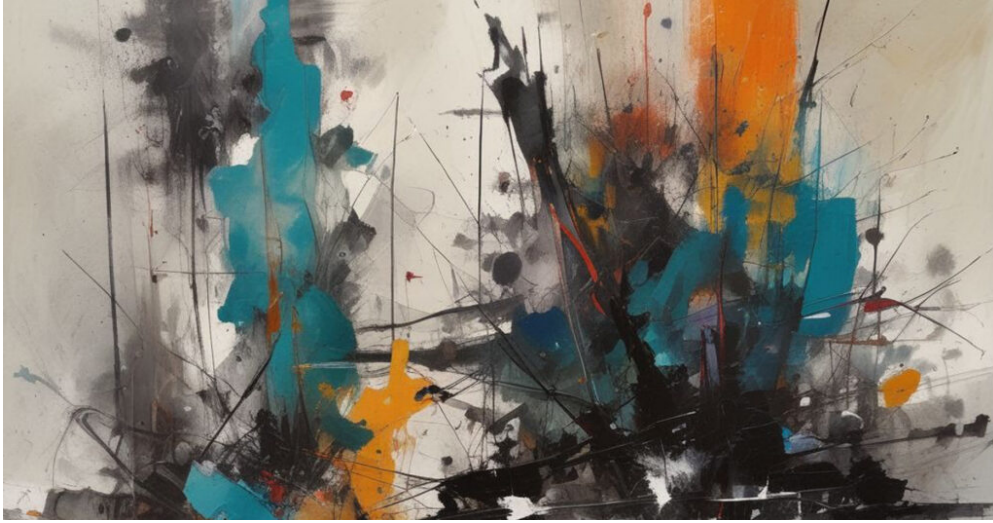

কবিতাৰ সপক্ষে

[A Defense of Poetryৰ অসমীয়া অনুবাদ]

পাৰ্ছী বীছি শ্বেলী

অনু.: বিবেকানন্দ চৌধুৰী

আৰু বতাহ মৰি যোৱাৰ পাছত লাইনৰ তাঁৰবোৰৰ কম্পনৰ পৰা আৰু শব্দ হোৱাৰ দৰে; গতিকে শিশুৱে নিজৰ মাত আৰু গতিৰে প্ৰভাৱৰ সময়সীমা দীঘলীয়া কৰি কাৰণৰ চেতনাও দীঘলীয়া কৰিব বিচাৰে। শিশুক আনন্দিত কৰা বস্তুবোৰৰ সম্পৰ্কত এই প্ৰকাশভংগীবোৰেই হ'ল উচ্চস্তৰৰ বস্তুবোৰৰ বাবে কবিতা যিটো। এজন বনৰীয়া মানুহে (বনৰীয়া মানুহজন এটা যুগৰ বাবে যেনে, এটা শিশুও নিজৰ বয়সৰ বাবে তাকেই) তেওঁৰ চাৰিওপিনে আৱৰি থকা বস্তুবোৰে তেওঁৰ মনত সৃষ্টি কৰা আৱেগখিনি একেধৰণে প্ৰকাশ কৰে; ভাষা আৰু অংগী-ভংগীৰে, ছবি তথা নমনীয় অনুকৰণৰ সহায়ত, আৰু এইটোৱেই এই বস্তুকেইটাৰ যুগ্ম প্ৰতিক্ৰিয়া আৰু তেওঁৰ এইবোৰৰ বিষয়ে আশংকা। সমাজত থকা মানুহবোৰ, তেওঁলোকৰ সম্পূৰ্ণ আসক্তি আৰু আমোদেৰে, এইবোৰ লোকৰ আসক্তি আৰু আমোদৰ আহিলা হৈ পৰে; আৱেগৰ এটা অতিৰিক্ত শ্ৰেণীয়ে প্ৰকাশভংগীৰ এক বৰ্ধিত ৰত্নকোষ সৃষ্টি কৰে; আৰু ভাষা, ভংগিমা আৰু অনুকৰণৰ কলা আটাইবোৰ একে সময়তে পেঞ্চিল আৰু চিত্ৰ, বটালি আৰু মূৰ্তি, চাৰি আৰু হাৰমনিয়াম আদি মাধ্যমৰ প্ৰতিনিধিত্বমূলক। সামাজিক সহমৰ্মিতা, বা সেই আইনবোৰ য'ৰ পৰা, ইয়াৰ উপাদানবোৰৰ পৰা, সমাজৰ আৱিৰ্ভাব হৈছে, দুজন মানৱ একেলগে থকা অৱস্থাৰ পৰা গঢ় লয়, ই নিজে নিজে উন্নীত হয়; ভৱিষ্যত বৰ্তমানত সোমাই থাকে যেনেদৰে গছপুলিটো বীজটোতে সোমাই থাকে। আৰু সমতা, বিবিধতা, একতা, বৈপৰীত্য, পৰস্পৰ নিৰ্ভৰশীলতা এইবোৰেই হৈ পৰে নীতি যিয়ে অভিপ্ৰায়খিনি বহন কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়, যাৰ জৰিয়তে এক সামাজিক প্ৰাণীৰ ইচ্ছা কামলৈ পৰ্যবসিত হয়, তেওঁ যিমানখিনি সামাজিক হ'ব তাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি; আৰু অনুভূতিত আনন্দ লভে; অনুভূতিত ধৰ্ম, কলাৰ সৌন্দৰ্য, যুক্তিত সত্য, আৰু মিলনত একধৰণৰ প্ৰেমা। সেয়ে মানুহে, আনকি

সমাজ গঠন প্ৰক্ৰিয়াৰ আদিকালতো তেওঁলোকৰ কথা আৰু কামৰ এটা নিৰ্দিষ্ট ক্ৰম দেখা পায়। সকলো অভিব্যক্তি ইতিপূৰ্বে প্ৰচলিত সমূহ নীতি-নিয়মৰ দ্বাৰা নিয়ন্ত্ৰিত হৈ থাকে। কিন্তু এই সাধাৰণ বিবেচনাবোৰ বাদ দিওচোন যিবোৰে আমাক সমাজখনৰ নীতিসমূহৰ ওপৰত এটা অনুসন্ধানৰ কামত নিষ্ফেপ কৰিব আৰু আমাৰ দৃষ্টিভংগী এনেধৰণে সীমিত কৰি পেলাব যে সেই কল্পনাই ইয়াৰ ৰূপত অভিব্যক্ত হ'ব।

জগতখনৰ যুবািকালত, মানুবোৰে গাইছিল, নাচিছিল আৰু তেওঁলোকৰ এই কাৰ্যবোৰত, আন কামবোৰৰ লেখীয়াকৈ প্ৰাকৃতিক বস্তুবোৰৰ ছন্দ বা ক্ৰম লক্ষ্য কৰি অনুকৰণ কৰিছিল। আৰু যদিও সকলো লোকে একেখিনি বস্তুকেই দেখে, তেওঁলোকে একেটা ক্ৰমত নাচায়, নৃত্যৰ পদক্ষেপত, গানৰ সুৰীয়া কণ্ঠত, ভাষাৰ সমাহাৰত, তেওঁলোকৰ প্ৰাকৃতিক বস্তুখিনিৰ অনুকৰণৰ ক্ৰমত। কাৰণ, প্ৰতিটো নিৰ্দিষ্ট শ্ৰেণীতে এই ছন্দ বা ক্ৰমত এই অনুকৰণধৰ্মী প্ৰতিনিধিত্ব থাকে, য'ৰ পৰা শ্ৰোতা আৰু দৰ্শকে আন কিবাবোৰতকৈ অধিক তীব্ৰতাৰ আৰু বিশুদ্ধ আনন্দ লাভ কৰিব: এই ক্ৰমৰ আসন্নতাৰ অনুভৱকেই আধুনিক লেখকসকলে সোৱাদ বুলি সংজ্ঞা দি থৈছে। প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই কলাৰ জন্মৰ ঠিক পাছৰ কালছোৱাত একধৰণৰ ক্ৰম লক্ষ্য কৰে, য'ত কম-বেছি পৰিমাণে উচ্চ পৰ্যায়ৰ আনন্দ দান কৰা পৰ্যায়ৰ সৈতে সামঞ্জস্য দেখা যায় : কিন্তু এই বৈপৰীত্যখিনি যথাযথভাবে চিনাক্ত কৰা হোৱা নাই, য'ত নেকি পৰ্যায়কৰণ খিনি যুক্তিসংগত হ'ব, কেৱল সেই দৃষ্টান্তখিনিৰ বাহিৰে, য'ত সুন্দৰৰ আনুমানিকতাৰ এই ক্ষমতাৰ প্ৰাধান্য অতিশয় বেছি। (কাৰণ এই সৰ্বোচ্চ আনন্দ আৰু ইয়াৰ কাৰণৰ মাজৰ সম্পৰ্কৰ নাম উল্লেখ কৰিবলৈ আমাক অনুমতি প্ৰদান কৰিব পাৰে।) যিসকলৰ মাজত ই অতিৰিক্তভাৱে বিদ্যমান, তেওঁলোক কবি, শব্দটোৰ অতি সাৰ্বজনীন অৰ্থত; আৰু তেওঁলোকে নিজৰ মনত যিদৰে সমাজ বা প্ৰকৃতিৰ প্ৰভাৱ প্ৰকাশ কৰে, আনৰ সৈতে নিজকে যোগাযোগ কৰে আৰু সেই সম্প্ৰদায়ৰ পৰা এক প্ৰকাৰৰ আৰু তেওঁলোকে নিজৰ মনৰ ওপৰত সমাজ বা প্ৰকৃতিৰ প্ৰভাৱ প্ৰকাশ তথা আনৰ সৈতে যোগাযোগ কৰা আৰু সেই সম্প্ৰদায়ৰ পৰা এক প্ৰকাৰৰ পুনৰাবৃত্তি সংগ্ৰহ কৰাৰ আনন্দ লাভ কৰে। তেওঁলোকৰ ভাষা ৰূপকাল্পক, অৰ্থাৎ ই বস্তুবোৰৰ আগৰ অজ্ঞাত সম্পৰ্কবোৰক চিহ্নিত কৰে আৰু সেইবোৰৰ আশংকাক স্থায়ী কৰি ৰাখে, যেতিয়ালৈকে সেইবোৰক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা শব্দবোৰ সময়ৰ লগে লগে আপোনাৰ অংশ বা শ্ৰেণীৰ বাবে একপ্ৰকাৰ চিন হৈ নপৰে।

আৰু তেতিয়া যদি এনেদৰে অসংগঠিত হোৱা সংঘবোৰ নতুনকৈ সৃষ্টি কৰিবলৈ কোনো নতুন কবিৰ জন্ম নহয়, তেন্তে ভাষা মানৱ সংগমৰ সকলো মহৎ উদ্দেশ্যৰ বাবে মৃত হৈ পৰিব। এই সাদৃশ্য বা সম্পৰ্কবোৰক লৰ্ড বেকনে সূক্ষ্মভাৱে কৈছে যে “পৃথিৱীৰ বিভিন্ন বিষয়ত পদচিহ্ন ৰখা প্ৰকৃতিৰ একেবোৰ খোজ” (“De Augment. Scient.,” cap. 1, lib. iii.—শ্বেলী) – আৰু তেওঁ সেই অনুশব্দক সকলো জ্ঞানৰ বাবে সাধাৰণ স্বতন্ত্ৰতাৰ উঁহাল হিচাপে গণ্য কৰে। সমাজৰ শিশুকালত প্ৰতিজন লেখক কবি হ'বই লাগিব, কাৰণ ভাষা নিজেই কবিতা; আৰু এটা শব্দত ক'বলৈ গ'লে, কবি হোৱাটোৱেই হ'ল সত্য আৰু সুন্দৰক প্ৰথমে অস্তিত্ব আৰু উপলব্ধিৰ মাজত, আৰু দ্বিতীয়তে উপলব্ধি আৰু প্ৰকাশৰ মাজত থকা সম্পৰ্কত থকা, জীয়াই থকা ভালখিনিক ধৰি লোৱা। উৎসৰ ওচৰ চপা প্ৰতিটো মৌলিক ভাষা নিজৰ মাজতে এটা চক্ৰীয় কবিতাৰ বিশৃংখলতা : অভিধানবিজ্ঞানৰ প্ৰচুৰতা আৰু ব্যাকৰণৰ পাৰ্থক্যসমূহ হ'ল পৰৱৰ্তী যুগৰ ৰচনা, আৰু ই কেৱল কবিতাৰ সৃষ্টিৰ তালিকা আৰু ৰূপ।

কিন্তু কবিসকল বা এই অবিনাশী ব্যৱস্থাটোক কল্পনা আৰু প্ৰকাশ কৰাসকল কেৱল ভাষা আৰু সংগীতৰ, নৃত্য, স্থাপত্য, মূৰ্তি, আৰু চিত্ৰকলাৰ লেখক নহয়: তেওঁলোক আইনৰ প্ৰতিষ্ঠাপক, আৰু নাগৰিক সমাজৰ প্ৰতিষ্ঠাপক, আৰু জীৱন কলাৰ উদ্ভাৱক, আৰু শিক্ষকসকলে, যিসকলে সুন্দৰ আৰু সত্যৰ সৈতে এক নিৰ্দিষ্ট সান্নিধ্যলৈ আকৰ্ষণ কৰে যিটো অদৃশ্য জগতৰ সংস্থাসমূহৰ সেই আংশিক আশংকা যিটোক ধৰ্ম বুলি কোৱা হয়। সেয়েহে সকলো আদি ধৰ্ম ৰূপক, বা ৰূপকীয়, আৰু জানুছৰ দৰেই মিছা আৰু সত্যৰ দুটা মুখ আছে। যি কাল আৰু জাতিত কবিসকলৰ সৃষ্টি হৈছিল, সেই কাল আৰু জাতিৰ পৰিস্থিতি অনুসৰি, পৃথিৱীৰ আগৰ যুগত বিধায়ক বা ভাববাদী বুলি কোৱা হৈছিল: এজন কবিয়ে মূলতঃ এই দুয়োটা চৰিত্ৰকে সামৰি লয় আৰু একত্ৰিত কৰে। কাৰণ তেওঁ কেৱল বৰ্তমানক যিদৰে আছে তেনেদৰেই তীব্ৰভাৱে চোৱাই নহয়, আৰু যিবোৰ নিয়ম অনুসৰি বৰ্তমানৰ বস্তুবোৰ ক্ৰমবদ্ধ হ'ব লাগে, সেইবোৰ আৱিষ্কাৰ কৰাই নহয়, বৰঞ্চ তেওঁ ভৱিষ্যতক বৰ্তমান সময়ত চায়, আৰু তেওঁৰ চিন্তাবোৰ হৈছে ফুলৰ বীজাণু আৰু শেহতীয়া সময়ৰ ফল। মই যে কবিসকলক শব্দটোৰ স্থূল অৰ্থত ভৱিষ্যদ্বাণী কৰা বুলি দাবী কৰোঁ, বা তেওঁলোকে পৰিঘটনাৰ আত্মাক আগজাননী দিয়াৰ দৰেই ৰূপটো নিশ্চিতভাৱে ভৱিষ্যদ্বাণী কৰিব পাৰে বুলি কোৱা নহয়: এনেকুৱাই অন্ধবিশ্বাসৰ অভিনয়, যিয়ে কবিতাক ভৱিষ্যদ্বাণীৰ বৈশিষ্ট্য কৰি তুলিব, বৰঞ্চ ভৱিষ্যদ্বাণীহে কবিতাৰ এটা বৈশিষ্ট্য। এজন কবিয়ে চিৰন্তন, অসীম আৰু একত অংশগ্ৰহণ কৰে; তেওঁৰ ধাৰণাসমূহৰ সৈতে যিমানদূৰ সম্পৰ্কিত, সময় আৰু স্থান আৰু সংখ্যা নহয়। সময়ৰ আৱেগ, আৰু ব্যক্তিৰ পাৰ্থক্য, আৰু স্থানৰ পাৰ্থক্য প্ৰকাশ কৰা ব্যাকৰণগত ৰূপবোৰ কবিতা হিচাপে আঘাত নকৰাকৈয়ে উচ্চতম কবিতাৰ প্ৰতি সন্মান জনাই পৰিৱৰ্তনযোগ্য; আৰু ইন্সিলাছৰ কোৰাছ, আৰু য়োবৰ গ্ৰন্থ, আৰু ডাল্টেৰ “স্বৰ্গ” এই তথ্যৰ উদাহৰণ আন যিকোনো লেখাতকৈ বেছি দিব, যদিহে এই ৰচনাখনৰ সীমাই উদ্ধৃতি নিষিদ্ধ নকৰে। ভাস্কৰ্য, চিত্ৰকলা আৰু সংগীতৰ সৃষ্টিবোৰ এতিয়াও অধিক নিৰ্ণায়ক চিত্ৰ।

ভাষা, ৰং, ৰূপ, ধৰ্মীয় আৰু নাগৰিক অভ্যাস, সকলোবোৰেই কবিতাৰ বাদ্যযন্ত্ৰ আৰু সামগ্ৰী; যিবোৰে প্ৰভাৱক কাৰণৰ প্ৰতিশব্দ বুলি গণ্য কৰে, সেই আলংকাৰিকৰ দ্বাৰা সেইবোৰক কবিতা বুলি ক'ব পাৰি। কিন্তু কবিতাই অধিক নিষিদ্ধ অৰ্থত ভাষাৰ, আৰু বিশেষকৈ কাব্যিক ছন্দৰ ভাষাৰ সেই ব্যৱস্থাবোৰ প্ৰকাশ কৰে, যিবোৰ সেই সাম্ৰাজ্যবাদী ক্ষমতাই সৃষ্টি কৰে, যাৰ সিংহাসন মানুহৰ অদৃশ্য স্বভাৱৰ ভিতৰত পৰ্দাত আবদ্ধ হৈ আছে। আৰু এইটো ভাষাৰ স্বভাৱৰ পৰাই উদ্ভৱ হয়, যিটো আমাৰ আভ্যন্তৰীণ সত্তাৰ ক্ৰিয়া আৰু আৱেগৰ অধিক প্ৰত্যক্ষ প্ৰতিনিধিত্ব, আৰু ৰং, ৰূপ বা গতিতকৈ অধিক বিভিন্ন আৰু সুক্ষ্ম সংমিশ্ৰণৰ প্ৰতি সহজলভ্য আৰু অধিক নমনীয় আৰু আঞ্জোকাৰী যিটো ক্ষমতাৰ ই সৃষ্টি, তাৰ নিয়ন্ত্ৰণলৈ। কাৰণ ভাষা কল্পনাই ইচ্ছাকৃতভাৱে উৎপন্ন কৰে, আৰু ইয়াৰ কেৱল চিন্তাৰ সৈতে সম্পৰ্ক আছে; কিন্তু শিল্পৰ আন সকলো সামগ্ৰী, যন্ত্ৰ আৰু অৱস্থাৰ ইটোৱে সিটোৰ মাজত সম্পৰ্ক থাকে, যিয়ে ধাৰণা আৰু প্ৰকাশৰ মাজত সীমা নিৰ্ধাৰণ কৰে আৰু মধ্যস্থতা কৰে। প্ৰথমটো প্ৰতিফলিত হোৱা দাপোণৰ দৰে, দ্বিতীয়টো নিশকতীয়া হৈ পৰা ডাৱৰৰ এচপৰাৰ দৰে, যাৰ পোহৰ দুয়োটা যোগাযোগৰ মাধ্যম। সেয়েহে ভাস্কৰ্য্য শিল্পী, চিত্ৰশিল্পী আৰু সংগীতজ্ঞৰ খ্যাতি যদিও এই কলাৰ মহান গুৰুসকলৰ আভ্যন্তৰীণ শক্তিক নিজৰ চিন্তাৰ হাইৰ’গ্লিফ হিচাপে ভাষা ব্যৱহাৰ কৰাসকলৰ তুলনাত কোনো মাত্ৰাত ফল দিব নোৱাৰে, তথাপি কেতিয়াও কবিৰ খ্যাতিৰ সমান হোৱা নাই শব্দটোৰ নিষিদ্ধ অৰ্থ; কিয়নো সমান দক্ষতাৰ দুজন পৰিৱেশকে গীটাৰ আৰু বীণাৰ পৰা অসম প্ৰভাৱ পেলাব। ধৰ্মৰ প্ৰণেতা আৰু প্ৰতিষ্ঠাপকসকলৰ খ্যাতি, যেতিয়ালৈকে তেওঁলোকৰ প্ৰতিষ্ঠানসমূহ স্থায়ী হয়, কেৱল কবিৰ খ্যাতি যেন নিষিদ্ধ অৰ্থত অতিক্ৰম কৰে; কিন্তু এইটো এটা প্ৰশ্ন হ'ব নোৱাৰে যে, অশ্লীলসকলৰ স্থূল

মতামতৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ চাতুৰীয়ে সাধাৰণতে যি তাৰকা ব্যক্তিৰ মিলন ঘটায়, সেই তাৰকা ব্যক্তিৰ সৈতে তেওঁলোকৰ শীৰ্ষ কবিৰ চৰিত্ৰত যি খ্যাতি আছিল, সেই খ্যাতিৰ জনপ্ৰিয়তাৰ সৈতে আমি যদি কৰ্তন কৰোঁ, তেন্তে অতিৰিক্ততাখিনি থাকি যাব।

এইদৰে আমি কবিতা শব্দটোক সেই শিল্পৰ বৃত্তৰ সীমাৰ ভিতৰত বন্দী কৰিছোঁ যিটো অনুশদৰ নিজৰ আটাইতকৈ পৰিচিত আৰু নিখুঁত প্ৰকাশ। কিন্তু বৃত্তটো এতিয়াও সংকীৰ্ণ কৰি লোৱাটো প্ৰয়োজনীয়, আৰু জুখিব পৰা আৰু জুখিব নোৱৰা ভাষাৰ মাজৰ পাৰ্থক্য নিৰ্ণয় কৰাটো প্ৰয়োজনীয়; কাৰণ গদ্য আৰু পদ্যত জনপ্ৰিয় বিভাজন সঠিক দৰ্শনত অগ্ৰাহ্য।

শব্দৰ লগতে চিন্তাৰ ইটোৱে সিটোৰ মাজত আৰু যিটোক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে তাৰ প্ৰতি দুয়োটাৰে সম্পৰ্ক থাকে আৰু সেই সম্পৰ্কবোৰৰ ক্ৰমৰ এটা উপলব্ধি সদায় চিন্তাৰ সম্পৰ্কৰ ক্ৰমৰ উপলব্ধিৰ সৈতে জড়িত হৈ থকা দেখা গৈছে। সেয়েহে কবিৰ ভাষাই কেতিয়াবা শব্দৰ এক নিৰ্দিষ্ট একেধৰণৰ আৰু সুসম পুনৰাবৃত্তিক প্ৰভাৱিত কৰিছে, যাৰ অবিহনে ই কবিতা নাছিল, আৰু যিটো সেই অদ্ভুত ক্ৰমৰ উল্লেখ নকৰাকৈ শব্দবোৰতকৈ নিজৰ প্ৰভাৱৰ যোগাযোগৰ বাবে কম অপৰিহাৰ্য হোৱাটো সাধাৰণতে দেখা নাযায়। সেয়েহে অনুবাদৰ অসাৰতা; ভায়োলেট এটা ফুটিবলত পেলোৱাটো সিমানেই বুদ্ধিমানৰ কাম আছিল যাতে আপুনি ইয়াৰ ৰং আৰু গন্ধৰ আনুষ্ঠানিক নীতি আৱিষ্কাৰ কৰিব পাৰে, কবিৰ সৃষ্টিবোৰ এটা ভাষাৰ পৰা আন এটা ভাষালৈ ৰূপান্তৰিত কৰিব বিচৰাটোও সিমানেই বুদ্ধিমানৰ কাম আছিল। গছজোপাই নিজৰ বীজৰ পৰা পুনৰ জন্ম ল'ব লাগিব, নহ'লে ই কোনো ফুল বহন নকৰে— আৰু এইটোৱেই হৈছে বাবেলৰ অভিশাপৰ বোজা।

কাব্যিক মনৰ ভাষাত সমন্বয়ৰ পুনৰাবৃত্তিৰ নিয়মীয়া ধৰণৰ পৰ্যবেক্ষণ, সংগীতৰ সৈতে ইয়াৰ সম্পৰ্ক, বা পৰম্পৰাগত ৰূপৰ সমন্বয় আৰু ভাষাৰ এটা নিৰ্দিষ্ট ব্যৱস্থা। তথাপি এজন কবিয়ে নিজৰ ভাষাক এই পৰম্পৰাগত ৰূপটোৰ লগত খাপ খুৱাই লোৱাটো কোনো কাৰণতে অপৰিহাৰ্য নহয়, যাতে ইয়াৰ আত্মা যিটো তাৰ সৈতে সমন্বয় পালন কৰা হয়। এই অভ্যাসটো সঁচাকৈয়ে সুবিধাজনক আৰু জনপ্ৰিয়, আৰু বিশেষকৈ বহু ক্ৰিয়া অন্তৰ্ভুক্ত কৰা ৰচনাত ইয়াক পছন্দ কৰা উচিত: কিন্তু প্ৰতিজন মহান কবিয়ে নিজৰ অদ্ভুত পদ্যবিন্যাসৰ সঠিক গঠনত পূৰ্বৰ কবিসকলৰ আদৰ্শৰ ওপৰত উদ্ভাৱন কৰাটো অনিবাৰ্য। কবি আৰু গদ্যকাৰৰ মাজত থকা পাৰ্থক্যটো এটা অশ্লীল ভুল। দাৰ্শনিক আৰু কবিৰ মাজত পাৰ্থক্য আশা কৰা হৈছে। প্লেটো মূলতঃ এজন কবি আছিল—তেওঁৰ চিত্ৰকল্পৰ সত্য আৰু মহিমা, আৰু তেওঁৰ ভাষাৰ সুৰ আটাইতকৈ তীব্ৰ যিটো কল্পনা কৰাটো সম্ভৱ। তেওঁ মহাকাব্য, নাটকীয় আৰু গীতিময় ৰূপৰ পৰিমাণ নাকচ কৰিছিল, কাৰণ তেওঁ আকৃতি আৰু কাৰ্যৰ পৰা বিচ্ছিন্ন চিন্তাত এক সমন্বয় জগাই তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল আৰু তেওঁ ছন্দৰ যিকোনো নিয়মীয়া পৰিকল্পনা উদ্ভাৱন কৰিবলৈ আগতেই কৈছিল, য'ত নিৰ্দিষ্ট ৰূপৰ অধীনত বিভিন্ন বিৰতিসমূহ অন্তৰ্ভুক্ত হ'ব তেওঁৰ শৈলীৰ। চিচেষ্টাই তেওঁৰ সময়কালৰ মুৰ্ছনা অনুকৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল যদিও সফলতা লাভ কৰা নাছিল। লৰ্ড বেকন আছিল এজন কবি। (See the —*Filum Labyrinthi*,|| and the —*Essay on Death*|| particularly.—শ্বেলী) তেওঁৰ ভাষাৰ এটা মধুৰ আৰু মহিমামণ্ডিত ছন্দ আছে, যিয়ে ইন্দ্ৰিয়ক সন্তুষ্ট কৰে, তেওঁৰ দৰ্শনৰ প্ৰায় অতিমানৱীয় প্ৰস্তাই বুদ্ধিমত্তাক সন্তুষ্ট কৰাতকৈ কম নহয়; ই এক টান যিয়ে বিস্তাৰিত হয়, আৰু তাৰ পিছত পাঠকৰ মনৰ পৰিধি ফাটি যায়, আৰু ইয়াৰ সৈতে একেলগে নিজকে সেই সাৰ্বজনীন উপাদানটোলৈ ঢালি দিয়ে, যাৰ প্ৰতি ইয়াৰ চিৰন্তন সহানুভূতি থাকে। মতামতত

বিপ্লৱৰ সকলো লেখকেই কেৱল উদ্ভাৱক হোৱাৰ বাবে কবি হোৱাটো বাধ্যতামূলক নহয়, আনকি তেওঁলোকৰ শব্দই সত্যৰ জীৱনত অংশগ্ৰহণ কৰা প্ৰতিচ্ছবিৰ দ্বাৰা বস্তুৰ স্থায়ী উপমা উন্মোচন কৰাৰ দৰেও নহয়; কিন্তু যিহেতু ইহঁতৰ সময়সীমা সুস্বপ্ন আৰু ছন্দময়, আৰু নিজৰ মাজতে পদ্যৰ উপাদান থাকে; চিৰন্তন সংগীতৰ প্ৰতিধ্বনি হোৱা। নতুবা প্ৰজাৰ ৰূপ আৰু ক্ৰিয়াৰ বাবে পৰম্পৰাগত ছন্দৰ ৰূপ ব্যৱহাৰ কৰা সেই পৰম কবিসকল সেই ৰূপ বাদ দিয়াসকলতকৈ বস্তুৰ সত্যতা উপলব্ধি আৰু শিকোৱাৰ ক্ষেত্ৰত কম সক্ষম নহয়। শ্বেক্সপীয়েৰ, ডাণ্টে আৰু মিল্টন (আধুনিক লেখকৰ মাজতে নিজকে আবদ্ধ কৰি ৰাখিবলৈ) অতি উচ্চ শক্তিৰ দাৰ্শনিক।

কবিতা হ'ল জীৱনৰ চিৰন্তন সত্য ৰূপত প্ৰকাশ পোৱা প্ৰতিচ্ছবি। গল্প আৰু কবিতাৰ মাজত এই পাৰ্থক্য আছে, যে গল্প হৈছে বিচ্ছিন্ন তথ্যৰ তালিকা, যাৰ সময়, স্থান, পৰিস্থিতি, কাৰণ আৰু প্ৰভাৱৰ বাহিৰে আন কোনো সম্পৰ্ক নাই; আনটো হ'ল মানুহৰ স্বভাৱৰ অপৰিৱৰ্তিত ৰূপ অনুসৰি কৰ্মৰ সৃষ্টি, যিদৰে সৃষ্টিকৰ্তাৰ মনত বিদ্যমান, যিটো নিজেই আন সকলো মনৰ প্ৰতিচ্ছবি। এটা আংশিক, আৰু কেৱল এটা নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ বাবেহে প্ৰযোজ্য, আৰু এটা নিৰ্দিষ্ট পৰিঘটনাৰ সংমিশ্ৰণ যিবোৰ আৰু কেতিয়াও পুনৰাবৃত্তি হ'ব নোৱাৰে; আনটো সাৰ্বজনীন, আৰু ইয়াৰ ভিতৰতে মানুহৰ স্বভাৱৰ সম্ভাৱ্য বৈচিত্ৰ্যত যিকোনো উদ্দেশ্য বা কাৰ্যৰ স্থান আছে তাৰ সৈতে সম্পৰ্কৰ বীজাণু থাকে। বিশেষ তথ্যৰ কাহিনীৰ সৌন্দৰ্য আৰু ব্যৱহাৰ ধ্বংস কৰা সময়ে সেইবোৰ বিনিয়োগ কৰিবলগীয়া কবিতাৰ পৰা আঁতৰাই পেলায়, কবিতাৰ কাব্যিকতাক বৃদ্ধি কৰে আৰু ইয়াত থকা চিৰন্তন সত্যৰ নতুন আৰু আচৰিত প্ৰয়োগ চিৰদিনৰ বাবে বিকশিত কৰে। সেয়েহে প্ৰতিমূৰ্তিক ন্যায়সংগত ইতিহাস গ্ৰাসকাৰী কীট বুলি কোৱা হৈছে; তেওঁলোকে ইয়াৰ কবিতা খাই পেলায়। বিশেষ তথ্যৰ কাহিনী এখন দাপোণৰ দৰে যিয়ে সুন্দৰ হ'বলগীয়া বস্তুটোক অস্পষ্ট আৰু বিকৃত কৰি পেলায়; কবিতা এনে এখন দাপোণ যিয়ে তাৰ বিকৃতিক সুন্দৰ কৰি তোলে।

ৰচনাৰ অংশবোৰ কাব্যিক হ'ব পাৰে, সামগ্ৰিকভাৱে ৰচনাখন কবিতা নহয়। এটা বাক্যক সামগ্ৰিকভাৱে বিবেচনা কৰিব পাৰি, যদিও ইয়াক অস্বস্তিকৰ অংশৰ শৃংখলাৰ মাজত পোৱা যাব পাৰে; এটা শব্দও হয়তো অদম্য চিন্তাৰ স্ফুলিংগ হ'ব পাৰে। আৰু এইদৰে সকলো মহান ইতিহাসবিদ হেৰোডোটাস, প্লট্যাৰ্ক, লিভি কবি আছিল; আৰু যদিও এই লেখকসকলৰ পৰিকল্পনাই, বিশেষকৈ লিভিৰ পৰিকল্পনাই তেওঁলোকক এই ক্ষমতাক উচ্চতম পৰ্যায়ত বিকশিত কৰাত বাধা দিছিল, তথাপি তেওঁলোকে নিজৰ বিষয়বস্তুৰ সকলো অন্তৰ্ভাগ জীৱন্ত প্ৰতিমূৰ্তিৰে ভৰাই নিজৰ বশৱৰ্তী হোৱাৰ বাবে প্ৰচুৰ আৰু যথেষ্ট ক্ষতিপূৰণ দিছিল।

কবিতা কি, আৰু কোন কবি সেইটো নিৰ্ণয় কৰি সমাজত ইয়াৰ প্ৰভাৱৰ অনুমান কৰিবলৈ আগলৈ খোজ লওঁ আহক।

বিবেকানন্দ চৌধুৰী এগৰাকী অনুবাদক আৰু লেখক। বৃত্তিত এগৰাকী অভিযন্তা চৌধুৰীয়ে ইংৰাজী আৰু অসমীয়া দুয়োটা ভাষাতে অনুবাদ কৰিছে।